

קריינית:

דוד הנעים נעימות אחרונות בחליל.
כך הוא נוהג לעשות לפני עלותו על משכבו. יום קשה ולחוץ ככל שיהיה,
מסתיים אחרת בעזרת הנגינה בחליל.
דוד סיים והניח את החליל על השידה שליד מיטתו. קרא קריאת שמע ונרדם.

זהנה חלום:

קופצים כל התווים ממחברת התווים ומתאספים למראשותיו. נעמדים בחמישייה.
לכולם הופיעו פתאום פנים, והם נראים אנושיים.

התו רה:

ראשון פותח רה את פיו ומנגן: "אני התו החשוב מכולם,
רק בזכותי נשמעות נעימות החליל כה יפות, לכן כבדו אותי בבקשה,
ושימו אותי בראש השורה."

התו סול:

"מי, אתה?" מגחך למולו סול. "וכי סתם יש על שמי מפתח?
בכלל שמעת אי פעם שיר בלי סול? בלעדי דוד אינו יכול."

התו סי:

"אתם סתם מתווכחים!" התערב סי. "לא סתם יש לי גם במול.
אני תו חשוב ומגוון, אני הראשון במעלה כמובן!"

התו מי:

קפץ מי מהשורה, פתח פיו וקרא:
"מי הוא זה ואיזהו, אשר בי מזלזל.
שכחתם כמה שירים מתחילים רק בי, אין כמוני - הריני מי."

התו פה:

גם לפה יש מה לומר כמובן: "הרי רק בזכותי המנגינה כה יפה!"

התו דו:

דו נמוך קופץ מתחתית השורה ובקול עמוק אומר:
"אם אתם מחפשים מקום של כבוד אל תשכחו אותי, הרי אני הוא בכור התווים."

התו לה:

"נו, באמת, גם כן תו," מתערב בוויכוח לה, "בקושי אפשר לנגן אותך, באמת, ברוב המנגינות אינך נמצא מהסוף ועד ההתחלה."

כל התווים:

"לה צודק!" קוראים במקהלה כולם, "אתה התו הפחות חשוב בעולם!"

התו דו:

דו נעלב. מדוע כולם בו מזלזלים וממה שיש לו לומר מתעלמים?
הוא נוחת בכבדות למקומו בשורה התחתונה ומפטיר לעבר התווים:
"אם אותי אינכם מכבדים, אם עליי כולכם מוותרים,
אני הולך לי לדרכי ויותר לא תשמעו את קולי."

זלפני שדוד מספיק לומר דבר מה, דו נעלם.

קריינית:

דוד נבהל: הייתכן? האם באמת הוא נעלם?
דוד חש כי הוא מוכרח לבדוק מה קורה פה.
הוא קם ממיטתו, נוטל את החליל ומנסה לנגן: דו, רה, מי, פה, סול. אבל זה לא הולך.
החור של דו פשוט נעלם. הזרת ממששת - זה לא ייתכן! הוא פשוט סתום.
הוא מנסה לנשוף שנית. אין דו! זה באמת. רה, מי, פה, סול... המנגינה יוצאת קטועה.

הוא מנסה לנגן את המנגינה שניגן לפני השינה. ומה עם דו? פשוט מדלגים.
זה לא כל כך פשוט, זה נשמע גרוע. כמו בגד עם חורים, כמו ספר שחסרים בו עמודים
כמו פאזל שחסרים בו חלקים.
הזיעה שוטפת אותו. אולי ינסה בחליל הישן? הוא מחטט במגירה, מרוקן את תכולתה,

עד שהוא מוצא את החליל הישן. פיה לפה, חורים לאצבעות -
זה לא ייתכן! הזרת שוב נותרת מיותרת, אין חור ואין דו! איך אפשר כך לנגן?
דוד נעשה שטוף זיעה. מה קורה פה? זה לא יכול להיות.
הוא פותח את מחברת התווים עם השירים הוותיקים. דו, דו, דו, אייכה?
דו חסר מכל המנגינות, כאילו מישהו מחק אותו בכל העמודים,
כלי להותיר אפילו דו אחד לרפואה..
אני חייב למצוא חליל ראוי לשמו חליל שיש בו גם את דו.

והוא עובר בבית מחדר לחדר מחפש חלילים מכל הסוגים (בבית של נגנים ישנם

חלילים רבים).

אך בכולם התרחש אותו פלא נורא. דו נעלם! הוא אינו בנמצא.

זהו רץ מבית לבית ומחפש חלילים, בכל היישוב, אצל כל השכנים. באמצע הלילה, זה לא יכול לחכות, הוא מוכרח לנגן את המנגינה שאהב. והוא מנסה חלילים קטנים וגדולים, מפלסטיק, מעץ, חדשים, וישנים, חלקם מבריקים, חלקם קצת סרוטים. אבל כולם בלי יוצא מן הכלל, סתומים שם למטה בחור הקטן.

היכן הוא דו? לאן נעלם?

זבזבוקר - האם היה זה רק חלום? המגירה לא הייתה הפוכה, החליל הישן היה אי־שם בפנים, זה החליל הנאמן המתין על השולחן.

דוד לא יכול היה לחכות, מיד נטל הוא לידי את החליל, וניגן, וניגן. כמה טוב לנגן עם כל התווים! איזה מזל שהיה זה רק חלום...

נסכם - אמת גדולה לפעמים מורכבת מגוונים שונים, שכולם נצרכים וחשובים. עלינו להכיר בכך ולתת לכל גוון את המקום המתאים לו.

